

KAPITOLA PRVNÍ

Schůzka

„Měli bychom svolat schůzku Tajné sedmy,“ řekl Petr a otočil se na Žanetu. „Už je to pěkně dlouho, co jsme se viděli naposledy.“

„To je pravda,“ souhlasila Žaneta a zaklapla rozečtenou knihu. „Ale není to proto, že bychom na Tajnou sedmu zapomněli. Jen jsem měli o vánočních prázdninách spoustu práce. Zkrátka nebyl čas.“

„Musíme s tím něco udělat,“ rozhodl Petr. „Jinak by byl celý ten náš tajný spolek k ničemu. Pošleme ostatním pozvánky.“

„Musíme napsat pět pozvánek,“ poznamenala Žaneta. „Ty píšeš rychleji, Petře – tak napíšeš tři pozvánky a já dvě.“

„Haf!“ ozval se zlatý kokršpaněl, kterému říkali Čert.

„Já vím, že bys taky chtěl napsat jednu pozvánku,“ usmála se Žaneta a pohladila psa po hlavě. „Budeš dělat listonoše, co říkáš, Čertíku?“

„Co tam napíšeme?“ zeptal se Petr. Položil před sebe arch papíru. Okusoval konec pera a usilovně přemýšlel.

„No, myslím, že nejlepší bude, když je pozveme k nám,“ navrhla Žaneta. „Mohli bychom se usadit v té staré kůlně vzadu na zahradě, co říkáš? Máma nás tam určitě pustí. Je tam teplo od bojleru na vytápění skleníku.“

„Dobrý nápad,“ řekl Petr a pustil se do psaní. „Udělám jednu pozvánku a ty ji pak můžeš opsat. Takže budeme potřebovat jednu pro Pamelu, jednu pro Colina, jednu pro Honzu a potom ještě pro Barbaru. Kdo je ten sedmý? Nemůžu si vzpomenout.“

„Přece Jirka,“ připomněla mu Žaneta. „Pamela, Colin, Honza, Barbara, Jirka, ty a já – Tajná sedma. Zní to dobře, vid’?“

Spolek Tajné sedmy vymysleli Petr a Žaneta. Napadlo je, že by nebylo špatné mít partu kluků a děvčat, kteří by měli své tajné heslo a nosili symbol spolku – knoflík s nápisem S.T.S.

„Tak, hotovo,“ řekl Petr a přisunul papír k Žanetě. „Můžeš to opsat.“

„Nemusí to být krasopisně, vid’?“ zeptala se Petrova sestra. „Když si dávám záležet, trvá mi to hrozně dlouho.“

„Stačí, když to bude k přečtení,“ ujistil ji Petr. „Nebudeme to posílat poštou.“

Žaneta přečetla, co Petr napsal:

„DŮLEŽITÉ. Schůzka Tajné sedmy se bude konat zítra v deset hodin dopoledne v kůlně u nás na zahradě. Nezapomeňte HESLO.“

„Páni – jaké heslo jsme měli naposledy?“ polekala se Žaneta. „Už jsme se neviděli tak dlouho, že jsem ho zapoměla.“

„Ještě že mě máš,“ zašklebil se Petr. „Naše poslední heslo znělo Václav. Podle té vánoční koledy o králi Václavovi. Jak jsi ho mohla zapomenout?“

„No jasně,“ zaradovala se Žaneta. „Proboha – udělala jsem chybu. Když píšu, nesmím mluvit.“

Děti ztichly a soustředily se na psaní pozvánek. Žaneta psala s vypláznutým jazykem. Vypadala legračně, ale nemohla si pomoci. Jinak jí to nešlo.

Petr skončil první. Dovolil Čertovi, aby olízl obálky. Jejich kokršpaněl byl v olizování úplný přeborník. Měl šikový velký jazyk.

„Jsi velký olizovač,“ zasmál se Petr. „To je dobrota, vid’? Škoda že na obálky nepřijdou známky. To by sis pochutnal.“

„Tak a teď musíme pozvánky doručit,“ řekla Žaneta. „Maminka říkala, že můžeme jít ven. Svítí sluníčko, ale stejně je dost chladno.“

„Haf! Haf!“ zaštěkal Čert a vrhl se ke dveřím, když zaslechl slovo „ven“. Netrpělivě zaškrábal na dveře.

Za chvíli už si všichni tři vykračovali zasněženou ulicí. Bylo krásné mrazivé ráno. Nejprve zamířili ke Colinovi. Kamarád nebyl doma, a tak mu nechali zprávu u jeho maminky.

Od Colina se vydali k Jirkovi. Jirka měl obrovskou radost, když se dozvěděl, že budou mít schůzku v kůlně.

Trojice pokračovala v cestě. U Pameily byl na návštěvě Honza, a tak doručili dvě pozvánky najednou. Pak už jim zbývala jen Barbara. Ale Barbara byla pryč!

„To je otrava!“ posteskl si Petr. Ale pak se dozvěděl, že se má večer vrátit.

„Myslíte, že by k nám zítra dopoledne mohla přijít?“ zeptal se.

„Myslím, že to půjde,“ ujistila ho Barbařina matka.

„Tak a je to,“ řekla Žaneta, když zamířili k domovu. „Pojď, Čerte, trochu se proběhneme po parku.“

V parku si pěkně užili. Házeli po sobě koule a dělali stopy v čerstvě napadaném sněhu. Čert objevil zamrzlé jezírko. Stoupl si na led a packy se mu rozjely na všechny strany. Snažil se stát, ale moc mu to nešlo. Chvíli bojoval a potom mu děti pomohly na břeh.

Čert se zlobil. Otočil se a výhrůžně zavrčel. Vůbec tomu nerozuměl. V létě se chodil k jezírku napít a mohl v něm plavat – a teď tohle! Stalo se tu něco divného a Čertovi se to ani trochu nelíbilo.

Odpoledne se děti s Čertem vypravily do staré kůlny. Bylo tam teplo od

bojleru, kterým vytápěli nedaleký sklep. Petr se rozhlédl.

„Je to tady docela útulné. Rozestavíme tu bedýnky, aby bylo na čem sedět – ještě vyndáme ty staré polštáře, které používáme na zahradě. A poprosíme mámu, aby nám dala trochu limonády a nějaké sušenky. Na schůzce se sluší nabídnout nějaké občerstvení.“

Děti přitáhly pár bedniček a doběhly pro polštáře. Na podlahu rozložily pytle místo koberce. Žaneta otřela malou poličku, aby měli kam postavit limonádu a sušenky.

„Máme jen pět bedýnek, na kterých se dá sedět,“ řekl Petr. „Někdo bude muset sedět na podlaze.“

„To nebude třeba – tamhle v koutě je hromada obrovských květináčů,“ ozvala se Žaneta. „Přitáhneme je sem a obrátíme dnem nahoru. Budou to krásné sedačky.“

Děti k pěti bedýnkám přidaly dva květináče a sezení pro sedm členů tajného spolku bylo připravené.

„Vtom se ozval gong, který oznamoval, že je čas na svačinu. „Prima, zrovna končíme,“ liboval si Petr. „Víš, co budu dělat dneska večer?“

„Co?“ vyzvídala Žaneta.

„Nakreslím velká písmena S.T.S. a zeleně je vybarvím – potom je vystřihnu, přilepím na lepenku a připevním na dveře od kůlny.“

„Jasně – S.T.S. – Spolek Tajné sedmy,“ zajásala Žaneta. „To bude něco!“